

VIIMEINEN SANA

Saksalaisen kirjailijan Goethen viimeisiksi sanoiksi kuolinvuoteella mainitaan ”Mehr Licht!”, ”lisää valoa!”. Oman Aleksis Kivemme viime sanojen kerrotaan olleen ”Minä elän.” Useimmat tällaiset kirjaimellisesti viimeisinä pidetyt sanat taitavat kuitenkin sisältää aika lailla tulkintaa. Maija Vilkkumaa puolestaan laulaa ”Sanon viimeisen sanani ja se on ei”. Kun tulee riitaa, voittaja on se, joka sai sanottua viimeisen sanan. Viimeinen sana on painokas. On eri asia sanoa erotessa ”hyvästi” kuin ”näkemiin”.

Olen juuri jäämässä eläkkeelle virasta, jossa aika keskeistä on sanojen käyttö. Mitkä sanat viranhoidon viimeiseen siunaus- tai kastepuheeseen, viimeiseen saarnaan? Hallinnollisissa tehtävissä on sanoja pitänyt tarkkailla myös, esihenkilötyössäkin. Sanojen – olivatpa viimeisiä tai muita – käyttöön liittyy aina vastuu. Eikö sanojen tulisi aina olla hyvää rakentavia, yhteyteen kutsuvia ja toivoa kantavia? Jos tarkoituksella tai tarkoituksetta tuli sanottua muuta, kannattaa muistaa voimasana. Se on ”anteeksi”.

Tämä hartauskirjoituskin on viimeisten sanojen sarjaa. Jos haluat jotenkin muistaa kirjoittajaa/sanojaa, toivon tukea katastrofityöhön Suomen Lähetysseuran kautta. Tilinumero FI16 8000 1400 1826 72 ja MobilePay 18440, molemmissa viestiksi ”Annakaisa Rantala eläkkeelle”. Keräykseen voi osallistua myös 24.8. kirkkokahvilla ja lähtöjuhlassa. Entäs kukka? Ilahdun, jos viet kukan jollekulle, joka harvemmin sellaisen saa ja kerrot lämpimin sanoin minulta terveisiä.

Niin, viimeinen sana on armo.

Kirkkoherra Annakaisa Rantala